

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 244. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358630624/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Versemaalets Særegenhed forvanskedes, og Sammenfletningen af Stroferne faldt bort.

Dernæst tog han *Romeo og Julie* samt *Hamlet* for sig. Han sendte Brudstykker af sine Oversættelser til Friedrich, der atter overgav dem til Caroline. Hendes Dom var i Reglen gunstig; men hun udtalte den Dadel, at Sproget havde faaet en altfor gammeldags Farve, og tillagde den forudgaaende Bearbejdelse af Dante Skylden derfor, da Wilhelm efter hendes Opfattelse ved den altfor meget havde vænnet sig til forældede Ord og Vendinger. Han havde netop kort forinden indset, at han maatte vogte sig for den slikkede Elegance, som han havde tilkæmpet sig efter Opgivelsen af den Bürger'ske Stil; nu forfaldt han til den modsatte Yderlighed, til Archaismer, til det Knortede og Haarde.

1797 sendte han de første Prøver af *Romeo og Julie* til Schiller. De blev trykte i *Die Horen*. Og straks derefter bragte Tidsskriftet Schlegels Afhandling: *Noget om William Shakespeare i Anledning af Wilhelm Meister*. I *Wilhelm Meister* havde jo Goethe fremstilt Stræben efter Forstaaelse af Shakespeare som et betydeligt Element i den tyske Dannelse. Ved Samtalerne om *Hamlet* havde han gendrevet den dumme Fordom, at Shakespeare havde været et raat Naturgeni uden kunstnerisk Bevidsthed. Der- som det havde forholdt sig saadan, kom det jo i en tysk Over- sættelse ikke synderligt an paa Formgivningen. Hos en saa overlegen Kunstner som den Shakespeare derimod, der frem- stilles i *Wilhelm Meister*, var det klart, at Overensstemmelsen mellem Indhold og Form ikke turde brydes. Og dog havde selv Goethe endnu ikke været videre, end at han uden at føle Anstød havde meddelt, hvad han anførte af *Hamlet*, i den gamle Prosa- Oversættelse; det havde end ikke for ham været indlysende, hvor ganske her Sag og Kunstform var sammensmeltede.

Langsomt arbejder Schlegel sig fremad. Selv er han endnu saa hildet, at han mener ikke at kunne undvære Aleksandriner- verset; kun «saavidt muligt» beholder han i *Romeo* den femfodede Jambe; Scenen mellem Munken og *Romeo* oversætter han i Alexandrinere, idet han undskylder sig med, at den Art Vers skader mindre i Fyndsprog og Skildringer end i den egenlige Samtale. *Romeo's* hele Lyrik gaar derved tabt.

Han føler det selv, og saa begynder han da med Jernflid og haardnakket Begejstring endnu engang, kaster Alexandrinerne